

З огляду на вищевикладене, можна зробити декілька висновків. По-перше, члени виконавчого органу несуть за загальним правилом відповідальність, передбачену трудовим законодавством. За умов, якщо вони вступають у відносини від імені товариства, укладають договори з третіми особами і не додержуються при цьому вимог ч. 4 ст. 92 ЦК України стосовно обов'язків представництва, то вони притягуються до цивільно-правової відповідальності. По-друге, якщо в товаристві одноособовий виконавчий орган, то особа, яка є керівником, в подібних випадках притягується до цивільно-правової відповідальності, тобто має повністю відшкодувати заподіяну товариству шкоду. І, по-третє, якщо в товаристві колегіальний виконавчий орган, то його члени притягуються до солідарної відповідальності, за винятком тих з них, хто не був присутнім при вирішенні питання про вчинення правочину, яким було завдано збитків товариству, або голосував проти.

Список використаних джерел:

1. Спасибо-Фатєєва І. Корпоративне управління: монографія / І. Спасибо-Фатєєва, О. Кібенко, В. Борисова. – Х.: Право, 2007. – 500 с.
2. Корпоративне право України: підручник / [В. В. Луць, В. А. Васильєва, О. Р. Кібенко, І. В. Спасибо-Фатєєва]. – К.: Юринком Інтер, 2010. – 384 с.
3. Раянов Ф. Акционерное общество: вопросы имущественной и материальной ответственности / Ф. Раянов // Хозяйство и право. – 1991. – № 6. – С. 145.

К. е. н. Кірієнко О. М., Андрейчикова А. М.

ДВНЗ «Національний гірничий університет», м. Дніпропетровськ, Україна

ПРОБЛЕМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ В КОНТЕКСТІ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Освіта є одним з найважливіших чинників, які реально визначають майбутнє нації. В Україні завдяки зусиллям не одного покоління педагогів створено міцний фундамент народної освіти, завдяки чому українська нація визнається однією з найосвіченіших у світі. Важко переоцінити значення розвитку і зміцнення інтелектуального потенціалу нашої країни не лише для економіки, а й для забезпечення гідного місця в світовому просторі.

У глобалізованому світі освіта і наука є визначальним фактором людського розвитку і основним засобом національного самоствердження. Тільки та країна, в якій інтелектуальні професії стали масовими, а інвестиції у розвиток людського потенціалу – найвагомішими і найефективнішими, може стати повноцінним учасником глобальної політики, економіки і культури. Якщо поглянути на країни світових лідерів, то практично всі вони у свій час зробили ставку на науку і освіту. Наприклад, зростання індексу людського розвитку ООН країн Південно-Східної Азії дав їм змогу здійснити прорив у сферу високих технологій, кожен вкладений в освіту долар обернувся десятками доларів зростання ВВП.

Потреби змін у системі освіти зумовлені низкою факторів міжнародного характеру. Процеси глобалізації потребують формування єдиного ринку праці і тим самим вимагають універсалізації освіти, яка повинна проявлятися в:

- 1) максимальному наближенні змісту навчання;
- 2) створенні єдиної системи виміру засвоєних знань;
- 3) досягненні співмірності етапів навчання (бакалавр, магістр, доктор);
- 4) спрощенні процедури визнання дипломів та наукових ступенів.

Україна поетапно робить послідовні кроки у реформуванні системи вищої освіти у руслі цих вимог відповідно до основних напрямів Болонського процесу.

Вища освіта в Україні повинна виконувати три завдання: виховувати громадянина, формувати клас інтелігенції та готувати спеціалістів відповідно до потреб суспільства.

Виховання громадянина досягається викладанням суспільних наук (філософії, політекономії, економічної теорії тощо).

Формування інтелігенції передбачає знання іноземних мов, практичної психології, історії, етикету.

Суттєва частка викладання повинна припадати на якісну підготовку спеціалістів, що передбачає не тільки їх теоретичну підготовку, а, особливо, практичну.

Основними недоліками вищої школи є уклін до зростання кількості різних спецкурсів, що значно скорочує години викладання основних дисциплін та знижує якість всього процесу викладання.

Найважливішим критерієм ефективності діяльності вищої освіти і науки загалом і конкретного вищого навчального закладу зокрема є попит на фахівців на ринку праці. Сьогодні навіть існує пропозиція щодо визначення рейтингу вищих навчальних закладів і запровадження елементів своєрідного тендеру на розміщення державного замовлення з урахуванням ефективності працевлаштування випускників як кінцевого результату співпраці з роботодавцями.

Головним завданням вітчизняної освіти є вимога формування особистості, громадянського суспільства, демократизації, відкритості та прозорості. Нажаль, сьогодні формат навчально-виховного процесу не зорієнтований на всебічний розвиток особистості, задоволення її потреб, забезпечення запитів суспільства та ринку праці конкурентоспроможними, компетентними та відповідальними фахівцями. Сучасний рівень взаємодії освіти з соціальними партнерами не сприяє вирішенню цієї проблеми. В Україні відсутні суспільна відповідальність за якість освіти тих, хто причетний до її забезпечення та ефективні інтеграційні процеси: роботодавці не беруть участі у формуванні змісту освіти та забезпечення якісної професійно-практичної підготовки молоді; відсутній моніторинг якості освіти за участю учнів, студентів, батьків, представників громадських організацій, рейтингове оцінювання діяльності навчальних закладів та їх оприлюднення.

Також потребує суттєвого удосконалення і система фінансування освіти, в тому числі, за рахунок забезпечення об'єктивного контролю у форматі «економічність – ефективність – результативність». При цьому необхідно пам'ятати, що у виконанні стратегічних завдань гуманітарного розвитку українського суспільства важливу роль відіграють не лише кількісні показники фінансування. Не менше значення має структура вкладень в освіту та кваліфікований менеджмент

галузі. Освіта є надзвичайно прибутковою галуззю економіки навіть не стільки з прямих виплат за навчання, скільки з тих економічних зисків, котрі принесуть кваліфіковані професіонали своєю працею.

За кількістю студентів ВНЗ Україна не відстає від розвинених держав. Основна проблема знаходиться якраз у площині якості освіти і забезпеченні випускників гідною роботою. Інакше з переходом на європейські стандарти освіти ми можемо отримати чергову хвилю «відпливу мізків» з України та, як наслідок, зниження її інтелектуального потенціалу. Важливим кроком для запобігання цьому має стати належна винагорода за кваліфіковану працю.

Таким чином, окрім власне євроінтеграції в освітній сфері через систему освіти, необхідно спрямувати вищу школу на зважений підхід до кількості та якості викладання, виходячи з потреб суспільства та перспектив розвитку економіки України.

К. е. н. Матюх С. А.

Хмельницький національний університет, Україна

МІСЦЕ ТА РОЛЬ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ В СИСТЕМІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Україна чітко визначила орієнтир на входження до освітнього простору Європи та здійснює модернізацію освітньої діяльності в контексті європейських вимог для практичної реалізації цієї мети. У межах Болонського процесу було сформульовано шість ключових принципів: впровадження двоциклового навчання, запровадження кредитної системи, контроль якості освіти, підвищення мобільності студентів, забезпечення працевлаштування випускників, забезпечення привабливості європейської системи освіти. Болонський процес відкриває можливості для інтернаціоналізації вищої освіти, формами якої є мобільність слухачів, викладачів, інтернаціоналізація навчальних планів та транснаціоналізація вищої освіти.

На сучасному етапі соціально-економічного розвитку нашої країни надзвичайно зростає роль вищої освіти в становленні економіки знань. Водночас економічна криза та прискорення інфляційних процесів для більшості вітчизняних вищих навчальних закладів спричинили погіршення необхідного фінансового забезпечення. В умовах обмеженої фінансової автономії навчальних закладів це стає негативним чинником удосконалення системи фінансування вищої освіти. Саме тому подальший розвиток вищої освіти в Україні, направлений на отримання висококваліфікованих, конкурентоспроможних кадрів, потребує удосконалення всієї системи фінансового управління вищою освітою та вирішення проблеми розширення фінансових джерел вищих навчальних закладів.

Економічний та соціально-політичний розвиток країн за останні роки характеризується становленням суспільства знань, в процесі чого відбувається зростання значення інформації і знань, інформаційно-комунікативних технологій. Сучасна